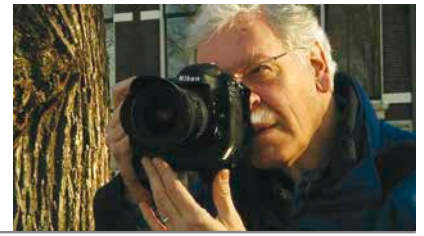

In 1972 begon **Elmer Spaargaren** (65) in Groningen met sociologie. En met fotograferen. Om met dat laatste nooit meer op te houden. Met het thema 'het Groningse studentenleven in de jaren zeventig' van de Stichting De Verhalen van Groningen weet 'de hoffotograaf van de RUG' wel raad. In beeld én woord.

EDZARD KROL

ELMER SPAARGAREN

VERHAAL

WWW.DEVERHALENVANGRONINGEN.NL

De roerige jaren zeventig

Meeting bij sociologie, Kwinkenplein, 1975. 'Pim Fortuyn (uiterst links EK) voerde altijd het hoogste woord.'

In de jaren zeventig waren de studenten sociologie heel actief bij het onderwijs betrokken. Sociologie was booming en er gebeurde ontzettend veel op het instituut. Als student las je ook van alles buiten de verplichte boekenlijst om. Daar discussieerde je dan over. Tijdens de colleges was de interactie uiterst levendig. Je kon echt allerlei dingen inbrengen.

Toch hebben we op een gegeven moment actie gevoerd, omdat we ons onderwijs te eenzijdig vonden. De docenten leidden ons voornamelijk op in de Amerikaanse school, met boeken uit de jaren vijftig en zestig. Wij wilden ook andere invalshoeken, zoals van de Frankfurter Schule. We zijn toen de strijd aangegaan. Van groot belang daarbij waren de bondjes die de ouderejaars smeedden met de jonge wetenschappelijke medewerkers. Die laatsten konden zich nog goed verplaatsen in de studenten en hadden tegelijkertijd een voet tussen de deur bij de andere leden van de vakgroep. Uiteindelijk heeft de wetenschappelijke staf onze ideeën opgepakt. Zo

kwam Lolle Nauta college geven over de Oostenrijkse fenomenoloog Alfred Schütz en uiteraard Max Weber, ook hingen we aan de lippen van Jacques van Nieuwstadt, die over Adorno, Habermas en Horkheimer vertelde. De opleiding werd duidelijk verbreed en verbeterd.

Kantinejuffrouw

We voerden veel vaker actie, zoals toen onze kantinejuffrouw zou worden wegbezuinigd, vanwege een efficiencymaatregel: ergens in de kelder bij biologie in Haren zou een grote broodjessmeermachine worden neergezet. Van daaruit zouden alle kantines van de universiteit worden bevoorrad. Terwijl wij gewend waren dat we 's ochtends bij binnenkomst konden opgeven hoeveel broodjes kaas we wilden, of ham. Die lagen er dan tussen de middag. Dat kleinschalige vonden we geweldig.

Bij acties ging het er altijd meteen hard aan toe. Zelfs het wegbezuinigen van de kantinejuffrouw zagen we in het brede verband

van bezuinigingen op de universiteit, van bureaucratie en van de kwaliteit van het onderwijs. Er werden gestencilde pamfletten uitgedeeld, handtekeningen opgehaald. En er werd overal steun gezocht. Daar kwamen zelfs verslaggevers op af: 'weer een actie bij de studenten'. Het *Nieuwsblad van het Noorden*, de *Gezinsbode* en de *Winschoter Courant* – die nog bestond – schreven erover. Ook de RONO, nu RTV Noord, besteedde er zendtijd aan. Toen de aangekondigde maatregel wat werd bijgebogen, claimden we dat natuurlijk onmiddellijk als succes van de actie. Zo ging dat.

Jaloers

Laatst zag ik hoe de opleiding er tegenwoordig uitziet. Goh, dacht ik toen, dat is eigenlijk veel leuker dan in onze tijd. Het aantal studenten bij sociologie is kleiner geworden en de sfeer is niet meer zo ruzieachtig. Ik heb het idee dat het veel positiever is dan toen. Daar kan ik wel jaloers op zijn.'